

han ønsker det, svare et Ja eller Nej: om Hr. Lorenzen selv har skrevet denne Erklæring, eller andre har forelagt ham den og han kun har underskrevet den? Det var mit ærbødige Spørgsmaal til det ærede Medlem, som han nu maaske vil være saa elskværdig at svare paa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Jeg bruger mine to Minutter bedre; Turen skal nok komme til det ærede Medlem, ligesom til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller; de skal ikke faa mig lokket ind paa at lade være at bruge de to Minutter; jeg har, til at svare den eneste, det i Aften kommer an paa, nemlig Justitsministeren, der nu har været fremme. Det kan ikke nytte noget, alt hvad Hjælpetropperne anstrenger sig: de skal ikke forfalske Slagets Gang, de skal ikke dække Nederlaget for Ministeriet, der allerede tegner sig saa klart, at enhver kan se det. Justitsministerens Vidnesbyrd føjede sig til Indenrigsministerens; men enhver, der saa og hørte Justitsministeren: igen forlegen, famlende, uvederhæftig, som jeg skal bevise at han var — og saa til sidst alt muligt andet, Grevinde Zicki, og jeg ved ikke, hvad der skulde diskues op med, om det skulde være en Forbrydelse at være i Middagsselskab med en Mand, om det skulde være en Forbrydelse at laane af en Mand, naar man aldeles ikke har været afhængig af ham: al mulig Udenomssnak for at dække over det pinlige Punkt, over den frygtelige Situation, hvori de tre Ministre og dermed Regeringen sidder! Den højtærede Justitsminister sagde, at det havde staaet i „Randers Socialdemokrat“. Jeg ved ikke, hvad det kom Sagen ved; det er et fortrinligt Blad, hvor der staar mange gode Ting. Men det staar i Rigsdagstidenden. Det er derpaa, det kommer an; hvilket Blad der citerer det, er ligegyldigt. Ministeren sagde, at han kun havde sagt noget om, at han kendte intet til H. N. Andersens Bestræbelser; vi havde misforstaaet ham eller citeret falsk. Jeg skal da citere ordret, dels hvad Indenrigsministeren sagde, og dels hvad Justitsministeren sagde, og det viser Rigsdagstidenden er noget andet end det, han søgte at staa her og famle sig bort fra Sagens Kærne med. Indenrigsministeren erklærede gennem Ritzaus Bureau den 17. Juli, at han — og jeg citerer ordret —

„umiddelbart efter Samtalen (med Hauge)“ — som efter Ministerens Fremstilling fandt Sted i December Maaned op mod Jul — „refererede denne for Justitsminister Rytter, der ikke blot fuldt ud billigede min (Kraghs) Afvisning af paa Grundlag af Hr. Huges Henvendelse til mig (Kragh) at føre Sagen frem i et Ministermøde, men som straks udtalte, at efter hans Opfattelse vilde end ikke en Henvendelse paa Partiets Vegne kunne foranledige en saadan Forhandling. Landmandsbanksagen maatte under alle Omstændigheder gaa sin Gang. Samme Svar fik Hr. Hauge af Justitsministeren, da han derefter i en Samtale med denne søgte at vinde Ørenlyd for sine Planer om Begrænsning af Sagen, idet han skarpt understregede den særlige Grund, som foranledigede ham til at virke for dette Formaals Fremme“.

Dette er Indenrigsministerens Erklæring gennem Ritzaus Bureau af 17. Juli, og nu viser Rigsdagstidende for 25. Januar (Folketingstidende Sp. 3329, 3330 og 3334), at det ærede Medlem Hr. Hauge her i Salen har udtalt, at han tvivlede om, at der vilde opnaas fuld Klarhed i Landmandsbanksagen, Regeringen med Hr. Cold i sin Midte kunde ikke træde kraftigt op, en „meget højtstaaende Mand her i Landet“ havde gjort Forsøg paa at „bevæge de politiske Partier til at strø Sand over hele Landmandsbankskandalen“, men det ærede Medlem Hr. Hauge forlangte, at Sagen skulde gaa sin Gang, fuld Klarhed tilvejebringes og Ansvarret lægges, hvor det med Rette kan og bør lægges. Det siger det ærede Medlem Hr. Hauge her i Salen den 25. Januar. Hvordan i Alverden kan han da en Maaned i Forvejen være gaaet til Indenrigsministeren? Hvad svarede saa Justitsministeren? Ikke det, som han i sin famlende Undvigen af Sagens Kerne søgte at give det Udseende af. Nej, Justitsministeren svarede, som Rigsdagstidende viser, ordret: „Det ærede Medlem Hr. Hauge talte om, at der havde været Tale om at standse Undersøgelsen. Jeg maa overfor det ærede Medlem sige, at jeg kender det ikke, jeg ved kun een Bevægelse, der har været fremme, nemlig i Retning af at fremskynde Undersøgelsen, og den er jeg interesseret i.“ Det er nok. Der behøves ikke mere, Rigsdagstidende viser, hvem der har Ret, og hvem der har Uret i denne Sag, og de to Herrer Ministres Optræden her i Aften og deres Hjælpetroppers fortvivlede Forsøg viser tilstrækkelig tydeligt, hvordan Situationen er.